

get, der hviler på et klokkeklart FN-mandat og -grundlag. Jeg havde egentlig troet, at SF ville sige: Det her er en rigtig mission, den vil vi gerne støtte. Men sådan skulle det åbenbart ikke være -- heller ikke denne gang, desværre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så er det hr. Holger K. Nielsen som ordfører.

Holger K. Nielsen (SF):

Man vil om lidt beslutte, at der bliver sendt yderligere godt 200 danske soldater til Afghanistan. Det er unge mænd, der bliver sendt ned til en krig, der forekommer stadig mere udsigtsløs. Regeringen forsøger at give indtryk af, at det, de skal ned at lave i Afghanistan, er genopbygning, at det udelukkende handler om det, man kalder samtænkning mellem militære og civile operationer. Realiteten er, at disse unge danskere kommer ned til en krigsskueplads.

Hvordan man end vender og drejer det her, hvordan man end forsøger at fortolke den danske strategi, så indgår den i en sammenhæng med den amerikanske præsident George W. Bushs krig imod terror. Med andre ord: Denne ISAF-operation kan ikke adskilles fra den amerikanske Enduring Freedom-operation. Og den almindelige afghaner kan slet ikke adskille de her to forskellige operationer.

Derfor: Lige meget hvor stor en ambition man har om samtænkning mellem det civile og det militære, vil den danske indsats uvægerligt løbe imod det brutale faktum, at amerikanerne samtidig kører en operation, der er direkte krigsførelse, hvor jagerfly bomber civile mål med mange dræbte kvinder og børn til følge; hvor vi ved, at konsekvensen er, at reaktionen fra den almindelige afghaner er vrede, modstand og forbitrelse over for de udenlandske tropper; og hvor Taleban og de oprørsgrupper, der er, naturligvis vil vide at kende deres besøgestid og få pisket stemningen yderligere op imod de udenlandske tropper. Og det centrale er her, at man ikke er i stand til at skelne imellem danske, amerikanske, britiske endside andre landes tropper. Vi indgår i George W. Bushs krig imod terror; vi er en del af en fuldstændig traditionel krig, der finder sted i Afghanistan med de frygtelige konsekvenser, som ligger i det.

Kl. 14.30

Det er jo derfor, at man har haft den diskussion om at sende flere kampvogne derned for at øge beskyttelsen af de danske styrker. Jeg forstår

godt, at de danske soldater, der er i Afghanistan, ønsker den maksimale selvbeskyttelse, og det skal vi også i Folketinget være villige til at give dem. Men det, som så er det, vi kommer til at støde imod, er, at denne maksimale selvbeskyttelse, som de har krav på, kommer i et modsætningsforhold til ambitionerne om at vinde hjerte og sind hos den almindelige afghaner.

Det er derfor, at den konflikt og den diskussion, der er mellem Hærens Operative Kommando på den ene side og Forsvarskommandoen på den anden side, på den ene side er fantastisk principiel og rammer lige ned i det dilemma, vi står i med asymmetrisk krigsførelse i den her situation -- den er da fantastisk principiel -- og på den anden side jo også rammer ind i det grundlæggende dilemma her, at jo flere tropper, vi sender af sted, jo mere, vi indgår i den militære logik, jo større er risikoen for, at vi får den civile befolkning imod os og vi kommer ind i en ond cirkel, som ikke løses ved -- *ikke løses ved* -- at man i dag beslutter at sende flere tropper af sted.

En af problemstillingerne er selvfølgelig også opiumspolitikken. Vi fik et svar fra Socialdemokraterne før om, at man ikke ville afvise den amerikanske opiumspolitik, som den diskuteres i NATO, hvor USA vil lave en politik i Afghanistan, som man tidligere har praktiseret i Colombia, hvor man har svedet markerne af.

De andre NATO-lande er indtil videre kritiske over for den strategi, men spørgsmålet er jo: Hvis USA presser igennem bl.a. via den afghanske regering, at man faktisk vil i gang med den politik, hvad er så det danske svar? Kan man med vedtagelsen af det her beslutningsforslag forestille sig, at vi fra dansk side kommer til at indgå i den antiopiumspolitik, som amerikanerne i øjeblikket har skitseret over for NATO, som man diskuterer i NATO, og som et flertal i NATO indtil videre har taget afstand fra, men som der er meget stor risiko for faktisk bliver realiteten, fordi Karzairegeringen jo er i lommen på amerikanerne og derfor naturligvis vil være udsat for et kolossalt pres, hvis USA vælger at gennemføre den her politik?

Lad mig til sidst nævne, at det, der er sådan lidt beskæmmende, når man diskuterer Afghanistan, jo ikke mindst er at høre Dansk Folkeparti, men også at høre andre deltage i diskussionen og sige, at det her er en krig imellem den gode Karzairegering på den ene side, som vi støtter, og som skal bekæmpe nogle religiøse fundamentalister, nogle fanatikere i form af Taleban